

LOVE AT SCHELER – BETWEEN FATE AND DESTINY

Mariana Simona Burian

PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca - Baia Mare Northern University Center

Abstract: From Scheler's point of view, love reveals itself through a specific structure which is always in relation with a certain correlated value. This can be represented by another person, God, our own ego or a collective person (Gesamtperson). In authentic self love, we must relate to ourselves and thus discover the spiritual core regarding who we could be related to a larger whole. Here the greater whole is not just a human community, although the human community is experienced in this integrity, but the whole world as a measure of disclosure in love. In Scheler's words, the heart is a "structured counterimage of the cosmos of all possible things worthy of love...it is a microcosm of the world of values." This quote should be in the back of our minds as we come to understand God's participation in the world and His basis in the dynamic unfolding of love. God is the ultimate person.

Keywords: ordo amoris, genuine self-love, love of self, fate, destiny

Pentru a stabili caracterul fundamental al iubirii ca act și legalitatea inerentă a structurii sale trebuie descoperită esența conceptului de *ordo amoris*. Până în prezent, dragostea a fost lăsată doar să se întrevadă dar Scheler cere iubirii să se raporteze simultan la soartă și destin în același timp. Lumea nu are sens dacă mediul este trunchiat, acesta este motivul pentru care consider că, în *Ordo Amoris*, Scheler pune în discuție soarta și destinul individual înainte de iubire explicând ordinea conceptuală necesară pentru existența unei relații între cele două, care ar putea fi găsită doar într-o dragoste care a precedat formarea destinului unei persoane prin care persoana participă la lume.

Aici Scheler introduce două concepții ale dragostei: o adevărată iubire de sine și o iubire a altui sine. O iubire de sine este puterea de a vedea sinele cuiva din perspectivă proprie. Iubirea de sine este o perspectivă numai din interior. În cazul în care se dorește a căuta plăcere în adulter, se urmărește doar ceea ce omul vrea în ceea ce privește propriile sale dorințe. În acest sens, s-ar confunda chiar și cele mai mari capacități spirituale ale individului - în acest caz, capacitatea limitată de a iubi o altă ființă umană intim - ca o condiție servilă a naturii corporale.

Pe de altă parte, autentică dragoste de sine dezvăluie dragostea adevărată ca act-esență; ea se referă la "rază de intenție" asupra unui centru de transfer spiritual. Prin simpla exprimare "raza de intenție" Scheler are în minte ceva asemănător cu intenționalitatea lui Husserl ca "o rază de vedere."

Concentrându-ne pe elementul spiritual act-centru, acționăm prin ochii lui Dumnezeu însuși, nu prin ochii noștri, acționăm ca și cum Dumnezeu ne vede, ne demonstrăm capacitatea de a ne vedea pe noi insine ca o parte dintr-o mai mare ordine microcosmică în macrocosmos. Prin contrast, alte teorii morale au încercat să capteze această experiență sugerând că putem discuta despre un punct de vedere imparțial transcendențial, cum ar fi cel al lui Kant - categoric imperativ- sau când aplicăm cel mai mare principiu al fericirii în utilitarism. Acestea sunt teorii referitoare la forma pe care deliberările noastre cu privire la aspectele morale ar trebui să o ia. Ele presupun că ne putem situa la o distanță reflexivă în a delibera și judeca ceea ce ar trebui să facem cu această distanță pe care ne-o autogenerăm în minte.

În continuare voi încerca să evidențiez diferența fenomenologică semnificativă care se regăsește în interiorul aceleiași persoane.

Din punctul lui Scheler de vedere, iubirea se dezvoltă în sinele său printr-o structură specifică întotdeauna în raport cu o anumită valoare corelată. Acesta poate fi o altă persoană, Dumnezeu, propriul ego sau o persoană colectivă (Gesamtperson). În iubirea autentică de sine, trebuie să ne raportăm la noi înșine și să ne descoperim miezul spiritual referitor la cine am putea fi în legătură cu un ansamblu mai vast. Aici, întregul mai mare nu este pur și simplu o comunitate umană, deși comunitatea umană este experimentată în această integritate, ci întreaga lume, ca măsură a dezvoltării în dragoste. Iubirea este privită ca "*un act care urmărește să conducă totul în direcția perfecțiunii corespunzătoare acestuia și reușește, atunci când nu există obstacole prezente.*"¹

Astfel, Scheler descrie dragostea ca pe o mișcare care permite ca deplinătatea obiectului său să vină la îndeplinire. Nimic nu împiedică actul iubirii în mișcarea sa. În acest fel, "*dragostea este înălțătoare.*"² Ea este, prin urmare, un accesoriu al valorii. Pentru a afirma că dragostea este un accesoriu al valorii trebuie să precizăm, de asemenea, că iubirea în sine nu este o valoare pentru Scheler, dar actul-esență în a căror valoare este încadrată ca și element care contribuie la un anumit clasament, este. Aici, Scheler definește iubirea ca pe un simplu act și ar trebui să adăugăm că iubirea ca participare și orientare principală reprezintă mișcarea de la valori mai mici la valori mai mari. Această mișcare are loc între anumite sfere de valoare, dar dragostea în sine nu este o valoare. În plus, această iubire pătrunde creația, iar omul este doar o parte a creației. În noi, "*dragostea este o dinamică a devenirii, o creștere, o curgere a lucrurilor în direcția arhetipală a lor, în direcția în care se află Dumnezeu.*"³ Toată dragostea este îndreptată spre Dumnezeu, chiar și atunci când este incompletă. Dacă un om iubește știința sau peisajul, el nu reduce această dragoste la valori mai mici, cum ar fi cele situate în natura corporală a omului.

În schimb, iubirea legiferează o creștere care are efect asupra noastră și ne permite să evoluăm, să primim binecuvântare și ne ajută să percepem obiectul sau ființa iubită. Puterea și dinamismul în dragoste ca experiența fenomenologică sunt mai profunde și mai primitive decât orice altă orientare vom aborda asupra lumii, ele permițând integrarea într-o comunitate. Pentru Scheler, iubirea este "*un act primordial prin care o ființă, fără a înceta să fie individual delimitată se abandonează pe sine în scopul de a împărtăși și de a participa la ens-intentionale al altei ființe.*"⁴

Înainte de orice altceva, iubirea ne aduce în fața realității că și alți indivizi ca noi sunt persoane, ea ne îndeamnă la a juca roluri și ne dispune într-o lume comună cu alte persoane. În cele din urmă, relația noastră cu alții în actul iubirii este o atitudine de amplă vizualizare pe care

¹ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 109.

² Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 109.

³ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 109.

⁴ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 109.

Scheler o are asupra naturii. Atitudinea participativă a lui Dumnezeu- după spusele lui Scheler- rezultă din ideea potrivit căreia "inima este o reflexie structurată a cosmosului cuprinzător al tuturor lucrurilor posibile care pot fi demne de dragoste ... este un microcosmos din lumea valorilor."⁵ Acest citat ar trebui să fie o permanentă prezență a minții noastre. După cum am ajuns să înțelegem participarea lui Dumnezeu în lume și baza sa în dinamica desfășurării iubirii, îl privim pe Dumnezeu ca fiind scopul final.

Potrivit lui Scheler, chemarea participativă către dragostea lui în noi și prin noi este emisă mai departe de Dumnezeu în direcția energiilor vieții. Actul creator al lui Dumnezeu prin care ia ființa dragostea este, de asemenea, privit ca origine a vieții - "The One"- cel care îi creează și spre care ei aspiră, luptându-se unul cu altul în limitele atribuite fiecăruia."⁶ În această ceartă, limitele exacte și bine delimitate ale creației sunt susținute de dragostea lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru Scheler poate susține că *ordo amoris* este "nucleul-ordine mondială privită ca ordine divină"⁷ iar participarea noastră și abilitatea de a recunoaște iubirea ne face să fim cei mai de preț servitori ai lui Dumnezeu.

Scheler susține că înainte de a fi o ființă gânditoare sau o ființă plină de dorințe, omul este o ființă iubitoare. Iubirea este o orientare fundamentală a omului cu care el percepe realitatea primordială a lumii și, prin urmare, se deduce că Scheler nu avea încredere în vederea mecanicistă asupra naturii și a relației noastre cu ea care se vehicula în perioada modernă. În schimb, concepția despre iubire a lui Scheler este o forță revitalizatoare, iubirea delimitând posibilă gama de contacte cu Universul. Mai precis, în dragoste el ajunge să stabilească un nucleu al *OrdoAmoris* în care iubirea este structura sa internă. Scheler considera că această dragoste străbate totul într-un anumit sens, ea existând ca o componentă centrală a vieții umane și a filozofiei pre-moderne. Putem afirma totodată că Scheler nu adopta o viziune mecanicistă asupra naturii iar relația noastră cu ea este adusă în perioada modernă.⁸

În schimb, concepția lui Scheler cu privire la iubire este aceea ca ea este o forță revitalizatoare.⁹ Iubirea delimitează diferite modalități de a lua contact cu universul. Mai exact, în iubire ajungem să înțelegem "valorile-calități și valorile-modalități" pe care omul le poate dobândi în general și la fel se întâmplă și în cazul lucrurilor, oricare ar fi ele".¹⁰ Aceasta este esența lui *Ordo Amoris* iar dragostea reprezintă structura sa internă, motiv pentru care Scheler a considerat că această dragoste a patruns peste tot.

Etosul său real, regulile preferinței-valoare și valoarea-depreciere definesc structura și conținutul concepției sale despre lume și, în plus, afirmă voința sa de a fi stăpân peste lucruri. Aceasta trăsătură este valabilă în cazul indivizilor și a raselor, a națiunilor, a ordinilor culturale, a popoarelor, a familiilor. În cadrul-ordinii mondiale, fiecărei forme particulare a omului i se atribuie o anumită gamă de certă valoare.¹¹ Așa cum am arătat deja, dragostea lui Dumnezeu a creat și susține tot ceea ce este vrednic de iubire. Fiind doar create și finite, noi ca persoane nu cream obiecte demne de iubire. În schimb, dragostea omului este limitată. Ea

⁵ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 116

⁶ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 110

⁷ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 110

⁸ Într-un anumit sens, abordarea iubirii la Scheler, ca o componentă centrală a vieții umane și a filozofiei este pre-modernă. Se observă notabile influențe ale gândirii lui Augustin și Francis din Assisi care este în mod special cunoscut pentru scrierile sale referitoare la iubire.

⁹ De exemplu, să luăm în considerare afirmațiile lui Scheler referitoare la cei care asociază valorile doar în relație cu necesitățile trupului. Într-o atitudine naturală, valorile sunt doar simbolice și nu își au originea într-o ontologie îngropată în metafizică. A se vedea Scheler, *Formalism*, 267-268.

¹⁰ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 111

¹¹ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 111

recunoaste cererea obiectivă pe care *ordo amoris* ne-o prezintă și pe care ne-o face. În pasajul de mai sus acest adevăr este valabil pentru toate timpurile și locurile în care există ființe umane și oferă un standard în sprijinul căruia putem afirma că "Dragostea poate fi caracterizată ca fiind corectă sau falsă numai dacă înclinațiile reale ale omului și actele sale de dragoste se află în armonie sau se opun gradului de ordonare a ceea ce este demn de iubire."¹² Cu alte cuvinte, dragostea are propriile sale dovezi în care ne putem regăsi ca într-o emoție care merită a fi experimentată. Iubirea poate avea limite, ea ne poartă mereu spre o valoare și mai mare însă condiția noastră finită limitează exprimarea acestei mișcări deși în sine, dragostea nu este limitată. După cum Scheler a spus-o, iubirea iubește și se arată iubitoare mereu, dincolo de ceea ce posedă. În alta ordine de idei, acest impuls de conducere (Triebimpuls), care stârnește mereu ființa umană, care o face să-și dorească permanentă transformare ghidată de sentiment poate obosi omul, deși dragostea însăși nu obosește. Acest *Sursum Corda*, care este esența iubirii poate prelua în mod fundamental diferite forme la cote diferite din diferitele regiuni ale valorii.¹³

Pentru a ilustra nepuizabilitatea dragostei și susținerea ei în promovarea creșterii obiectului iubit sau a altuia, Scheler oferă două exemple. În ceea ce-l privește pe primul, Scheler exemplifică prin descrierea omului senzualist care trece de la o băutură la alta pentru a-și potoli setea. El se lasă pradă unei tulburări de auto-propagare și este, prin urmare, blocat în sfera senzualității inferioare.

În antiteză, Scheler descrie persoana spirituală, persoana care caută satisfacție într-un obiect cultural sau spiritual. Obiectele culturale sunt frumoase, obiectele spirituale sunt apreciate din perspectiva mântuirii pe care o induc omului. Nu contează de câte ori a fost văzut sau citit Shakespeare, Shakespeare nu se epuizează; în schimb ne îndeamnă în continuare să ascultăm.

Fiecare experiență, cu aceste obiecte spirituale sau culturale luminează infinitatea dragostei și a devenirii sale ulterioare. La urma urmei, iubirea este un proces infinit în timp ce noi suntem limitați la ceea ce putem iubi și la ceea ce considerăm ca fiind valoare. În primul rând, infinitatea iubirii se simte în imensa sa varietate însă indiferent de cât de multă neliniște simțim în preajma-i, ea rămâne o valoare specifică sferei senzualității iar prin experiența senzuală, satisfacția scade. În al doilea exemplu, gestul infinit se regăsește în profunzimea crescută a absorbției și în creșterea plinătății unui obiect.¹⁴ Valoarea-experiența de tip *Ordo amoris* din aceste două exemple confirmă ceea ce ar trebui să fie clar până acum: o iubire care este prin esența sa infinită, oricât de mult ar fi întreruptă, oricât de mult ar fi legată de purtătorul ei, ea rămâne un bun infinit. Astfel, ideea de Dumnezeu (considerat aici partea formală a tot ceea ce este "bun" și "formă infinită a ființei") stă la baza gândirii de tip *amoris Ordo*, tocmai datorită acestui caracter esențial al iubirii... Dumnezeu și numai Dumnezeu poate fi vârful piramidei gradate a realului, doar el reprezintă tot ceea ce este vrednic de iubire, doar el ne apare dintr-o dată ca sursa și scop pentru conceptul de *întreg*.¹⁵

Avându-și sursa în Dumnezeu, esența iubirii indică sfera obiectivă a valorilor care poate fi reprezentată în "profunzime nelimitată" de către indivizii spirituali, familii, popoare și națiuni. Să ne amintim totodată că dragostea este participativă iar acest lucru înseamnă că *ordo amoris* este expus într-o istorie etică unică. *Ordo Amoris* se poate manifesta într-o gamă largă de posibilități într-o persoană spirituală, un eveniment sau o persoană colectivă.

¹² Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 111

¹³ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 113

¹⁴ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 114

¹⁵ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 114

Pentru Scheler, întreaga "Ordo amoris" devine un crescendo filozofic în acest moment. Unitatea acestui tărâm al dragostei ramane prin urmare pe un alt plan. Ea constă în mod obiectiv în unitatea caracterului său legal al constituției sale gradate înspre cele două direcții pentru a dobândi ceea ce este mai mult și mai mult și ceea ce este mai puțin și mai puțin demn de iubire. Această unitate constă în gradația strictă guvernată de legi a valorilor esențiale care rămâne constantă pe parcursul fiecărei faze a procesului infinit. Într-o parte a personalității umane, această unitate constă într-o preferință a legalității și o introspecție sau o depreciere a valorilor și a lucrurilor de valoare. Această legalitate este inerentă în actele și capacitățile iubirii prin faptul că actul iubirii se îndreaptă spre acțiunile în care valorile și lucrurile de valoare ies la lumină pentru inima și spiritul nostru (Gemüt).¹⁶ Dragostea este un act al unei noi experiențe și este chiar miscarea înspre realizarea unor valori mai mari. În dragoste experimentăm valoarea unor cerințe absolutiste, ea ne fortează să luăm în considerare valori mai mari pentru a atinge *datul* personal, precum și de a cauta o matrice a valorii intrinseci. Actul de dragoste nu a fost încă explicat, deoarece natura actelor intenționate nu este tratată aici, iar Scheler a acordat atenție structurii fenomenologice a acestei experiențe prin elucidarea structurii *ordo amoris*. În plus, Scheler a asigurat mecanismul sau modul în care acționează dragostea de-a lungul cosmosului, dincolo de orice considerare fenomenologică în ceea ce privește experiența individuală. În acest fel, Ordo amoris deschide posibilitatea ca toate celelalte acte ulterioare tipice unei experiențe umane să explice în parte de ce Scheler îl găsește pe Dumnezeu indispensabil pentru valoarea-experiență. Astfel, în scopul de a anticipa și de a interpreta un viitor motiv ontologic al valorii în filozofia lui Scheler trebuie să înțelegem atât care este rolul lui Dumnezeu cât și al ființei umane. Dumnezeu atrage ființele umane să trăiască în interiorul iubirii (sau mai bine spus într-un limbaj Schelerian, ființele se realizează prin iubire fiind-in-un-act).¹⁷

Cu o îndemânare aparte Scheler distinge între *soartă*, *structura mediului* și *destinul individual*. Evoluția și mediul sunt ambele ancorate în *ordo amoris* iar Scheler le deosebește prin relația lor atribuită spațiului (în cazul mediului) și timpului. Într-un mod ambiguu, Scheler admite că soarta nu este ceea ce se întâmplă în noi sau în jurul nostru. Soarta ar trebui să includă totul și să fie totul. În schimb, el definește soarta ca fiind "unitatea persistentă a unui sens invariabil" care stabilește "o corelație esențială între caracterul individului uman și evenimentele din jurul și dinauntru lui".¹⁸

Referitor la caracterul uman și evenimentele din jurul și din interiorul lui, trebuie menționat că Scheler este pur fenomenologic prin această definiție, dar, de asemenea, foarte ambiguu. Conceptul operativ al sorții aici necesită prăbușirea între caracterul uman individual și evenimentele din el și din jurul lui. Astfel, sensul acestei uniuni iese sau intră în ființă numai ca interacțiune, iar soarta este capacitatea noastră de a ne raporta la sensul temporal. În acest sens, el considera că există un *lived past* unificat și un sens pentru un alt viitor trăit în paralel. Prin urmare, este un tip de orientare valorică spre lume. Cursul vieții este, prin urmare, o armonie dintre om și lume și ea dobândește propria sa valoare. Această armonie de valoare este unitatea de sens și ea realizează o evaluare independentă de apariția conjuncției dintre om și lume, fiecare formând o acțiune reciprocă pe de altă parte. Independent de soartă, Scheler introduce ideea de destin individual. Pentru el, destinul individual se referă la un sentiment de chemare inerentă individului unic. Această chemare este o vocație, care se desfășoară în participarea cu *ordo amoris*. Ordo Amoris este, de asemenea, individualizat pentru o anumită persoană. În acest

¹⁶ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 115

¹⁷ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 116

¹⁸ În acest capitol nu voi trata relația dintre Scheler și Dumnezeu, asta nu înseamnă că ea nu există.

moment Scheler definește în mod explicit *ordo amoris* pentru prima dată ca un "tărâm independent, strict obiectiv al omului, o ordine obiectivă a ceea ce este vrednic de iubire în toate lucrurile, ceva ce putem recunoaște dar nu se poate postula, produce sau face"¹⁹

Această definiție oferă o bază pentru acceptarea faptului că există un destin individual în fiecare persoană unică. Noi îl recunoaștem în noi înșine ca pe o vocație. Chiar și în latină, termenul de "vocație" provine de la verbul „vocare” însemnând "pentru a apela sau convoca." Scheler nu crede că destinele individuale sunt proprietăți ale unicității. Această afirmație textuală directă implică un tip de etică de bază tipică non-naturalismului care, probabil, se regăsește în fundalul gândurilor lui Scheler.

O altă variantă sugerată de Scheler ar fi subiectul spiritual colectiv, deși se pare că un subiect spiritual colectiv poate avea un destin predestinat. În propriile sale cuvinte, un destin înseamnă "locul care aparține acestui subiect în planul salvării lumii"²⁰ și în acest fel suntem chemați să ne manifestăm existența. Totuși, ca destine individuale, în continuare, trebuie să ne găsim locul în cadrul general al destinului universal, iar acest destin universal, am putea spune, este planul pus la cale pentru salvarea lumii menționat anterior. Acest plan presupune ca noi să împărtășim prin cunoaștere și înțelegere propria noastră chemare, chiar dacă s-ar putea să nu știm care este aceea. Cu toate acestea, este mai puțin clar la Scheler modul în care forma acestei chemări devine concretă și detaliată. Această chemare poate fi înțeleasă fie în sensul de a deveni Buddhist, fie Creștin. Vocația unică pentru cineva anume este o experiență individuală a propriului *ordo amoris* și aceasta chemare poate fi considerată ca fiind unică. Ca atare, utilizarea de către Scheler a unui limbaj teologic de "chemare" aici este destinat a nu discuta conținutul modului în care aceste valori ne cheamă, ci faptul că ele se manifestă într-un tip de experiență.

Odata cu introducerea noțiunii de soartă la Scheler, s-ar putea presupune cu ușurință că, atunci când pretindem că știm care este chemarea noastră am putea asimila pur și simplu trecutul în viitorul nostru și să devenim astfel partași la chemarea noastră. În acest fel, s-ar putea sugera ideea de fatalism sau o anumită lipsă de autenticitate existențială. Cu toate acestea, Scheler anticipează în mare măsură Calvinismul sau pe Augustin, care vorbesc despre o predestinare de destin și o identificare cu destinul, fără vreo legatură individuală cu soarta.

Prin urmare, atât destinul cât și soarta sunt considerate concepte esențiale complet diferite făcând parte din două ordini separate. Pentru Scheler, alegerea este determinată de soarta, iar soarta vine aparent pentru a identifica spațiul și simțul temporal al mediului nostru în care acționăm, deci soarta nu este determinată de alegere.

La Scheler, soarta are o componentă structurală aparte, se desfășoară în felul ei specific și decurge din viața unui om sau a unui popor. Așa cum ea se hrănește în mod continuu, cu un conținut și într-un conținut se poate spune ca ea funcționalizează la rândul său conținutul timpului precedent. Soarta în sine ia diverse forme pentru cea mai mare parte din viața individului sau, în orice caz, din viața speciei, ea este un schelet generat deoarece pornește de la sine.⁶¹

În acest fel, soarta este de sine statatoare și nu se află sub controlul nostru. În schimb, ea se derulează datorită "unor procese eficiente de obiective psiho-vitale direcționate ale subiectului"²¹, și nu își are vreo origine într-un mod activ sau liber de a judeca, de a alege sau de a prefera al unei persoane.

¹⁹ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 103

²⁰ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 103

²¹ Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 105

Destinul liber individual este o chestiune de înțelegere. Destinul este un concept "atemporal și de o esențială valoare [Wertwesenheit] care traieste sub forma unei personalități."²² Dacă fiecare dintre noi suntem predispuși la a trăi soarta noastră, prin urmare, destinului universal al omului nu îi este menit să reziste, acest lucru putându-se face numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Ele sunt inrudite prin natura fundamentală și primordială a iubirii. Ordo Amoris le leagă împreună într-un fel, dar, așa cum am spus, aceasta idee nu este foarte clară în eseul lui Scheler.

BIBLIOGRAPHY

1. Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 97-134.
2. Scheler, Max. On the Eternal in Man trans. August Brunner (New Brunswick, NJ: Transaction Publishers, 2010).
3. Scheler, Max. "Phenomenology and the Theory of Cognition" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 136-201.
4. Scheler, Max "The Meaning of Suffering" trans. Daniel Liderbach, S.J. ed. M. S. Frings in Max Scheler: Centennial Essays (The Hague: Martinus Nijhoff, 1974): 121-163.
5. www.cercetari.institutuldefilosofie.ro/request.php?114
6. www.bioetica.ro/index.php/arhiva-bioetica/article/download/.../484
7. annals.ub-filosofie.ro/index.php/annals/article/download/50/39/

²² Scheler, Max. "Ordo Amoris" in Selected Philosophical Essays (Evanston, IL: Northwestern University Press, 1973): 106